

[Iver Poulsen.]

byder dressur, som medfører beskadigelse af dyret eller påfører det langvarig eller hyppigt gentaget alvorlig smerte, foreslås nu ændret til forbud mod dressur, som påfører dyret skade eller alvorlig smerte. Der er jo en gradforskkel, og det er en skærpelse, men jeg kan ikke se rettere, end at det, selv om det er et skridt i den rigtige retning, er et for kort skridt, for hvorfor skal de smerter, der påføres et dyr gennem dressur, netop være alvorlige, før dressur bliver forbudt? Det kan jeg ikke se nogen begrundelse for, og hvem skal afgøre, om en smerte, der påføres et dyr, er alvorlig, og hvordan skal det afgøres? Det er meget, meget vanskeligt; i hvert fald kan vi jo gå til os selv og konstatere, hvor vidt forskelligt vort syn er på, hvad der gør ondt, og hvad der ikke gør ondt. Man ser mennesker, som synes, at det gør vanvittig ondt at få foretaget et ganske lille, ubetydeligt kirurgisk indgreb, hvor andre mennesker siger: det er jo kun som et myggestik. Derfor er det meget vanskeligt at komme til en klar afgørelse af, hvad man skal forstå ved alvorlig smerte. Jeg synes i hvert fald, at jeg meget gerne vil støtte den ærede radikale ordfører i ønsket om, at ordet „alvorlig“ slettes af lovforslaget, således at man nøjes med at skrive „smerte“.

I bemærkningerne til lovforslaget foretages der en sammenligning med den tilsvarende lovgivning i vore to nabolande, Norge og Sverige, og denne sammenligning viser, desværre for os, at vore brødrefolk har en større forståelse af dyr og dyrs behandling, end vi har. I de to lande er det, som det er oplyst i bemærkningerne, og som det også er nævnt af den ærede radikale ordfører, forbudt at underkaste dyr dressur, hvorunder dyrene lider ondt eller bliver skræmt eller bliver udsat for angst.

Jeg vil gerne henstille til den højtærede justitsminister at tage under alvorlig overvejelse, om det dog ikke er betimeligt, at vi her følger Norges og Sveriges eksempel og forbyder dressur, som skræmmer dyrene og udsætter dem for angst; for her står vi jo igen over for spørgsmålet: hvad lider dyrene mest under, den angst, der går forud for piskesnertet, eller selve piskesnertet? Der kan vi bare igen gå til de tobenede pattedyr, os selv: vi oplever gang på gang at se, at et

menneske bliver bleg og rystende og måske falder besvimet om, fordi det står over for, at der skal foretages et ganske uskyldigt lille indgreb som åbning af en absces eller injektion af en slags. Der lider det menneske en angst og skræk, som langt, langt overgår den korporlige smerte, og hvorfor skulle det ikke være akkurat ligesådan med dyrene? Vi må stille de to ting i relation til hinanden: angst og korporlig smerte. Jeg mener, at man i Norge og Sverige er nået meget, meget videre end vi og har vist meget større forståelse af dyret, dets liv og psyke, ved at medtage et forbud mod dressur, som påfører dyret angst eller gør det skræmt. Det vil jeg gerne foreslå at man tager med i det foreliggende lovforslag, for jeg kan ikke indse, hvorfor vi i Danmark skal ligge bag efter vore to nordiske broderfolk i lovgivningen på dette område.

Vagn Bro: Jeg mener ikke, at jeg i mindre grad end andre er tilhænger af, at vi eventuelt styrker dyreværnslovgivningen; men jeg vil gerne ved denne lejlighed slå lidt koldt vand i blodet, og grunden er, at jeg vedkender mig at være tilhænger og ven af den særlige folkefornøjelse eller folkeforlystelse, der benævnes cirkus. Det er en historisk foreteelse hertillands som i de fleste andre lande. Der er andre, der særlig er tilhængere af forskellige former for varieté. Nu har jeg i 40 år virket i landdistrikterne og har set ungdommen, både landbougdommen og byungdommen, komme til disse i de allerfleste tilfælde friske foretelser, hvor man ser gymnaster, ser heste — som det jo ikke bliver forbudt at dressere — og også ser de vilde dyr.

Der blev talt om gys. Gys har vi jo nok af, gys har vi i høj grad i biografer, på væddeløbsbaner og mange andre steder, så det er i og for sig ejendommeligt, at man nu her griber ind, forudsat at vi kan sikre os, at dyrene bliver værnet. Over cirkus er der efter min mening noget både folkeligt og frejdigt, lige fra det fornemme og fremragende Cirkus Schumann til de små cirkuser, som rejser fra by til by og sogn til sogn, og som har fået større og større udgifter; i gamle dage var det de heste, der optrådte i manegen, som trak vognene; nu skal de have dyre biler. Der hersker i disse cirkuser et vist, om jeg så må sige,